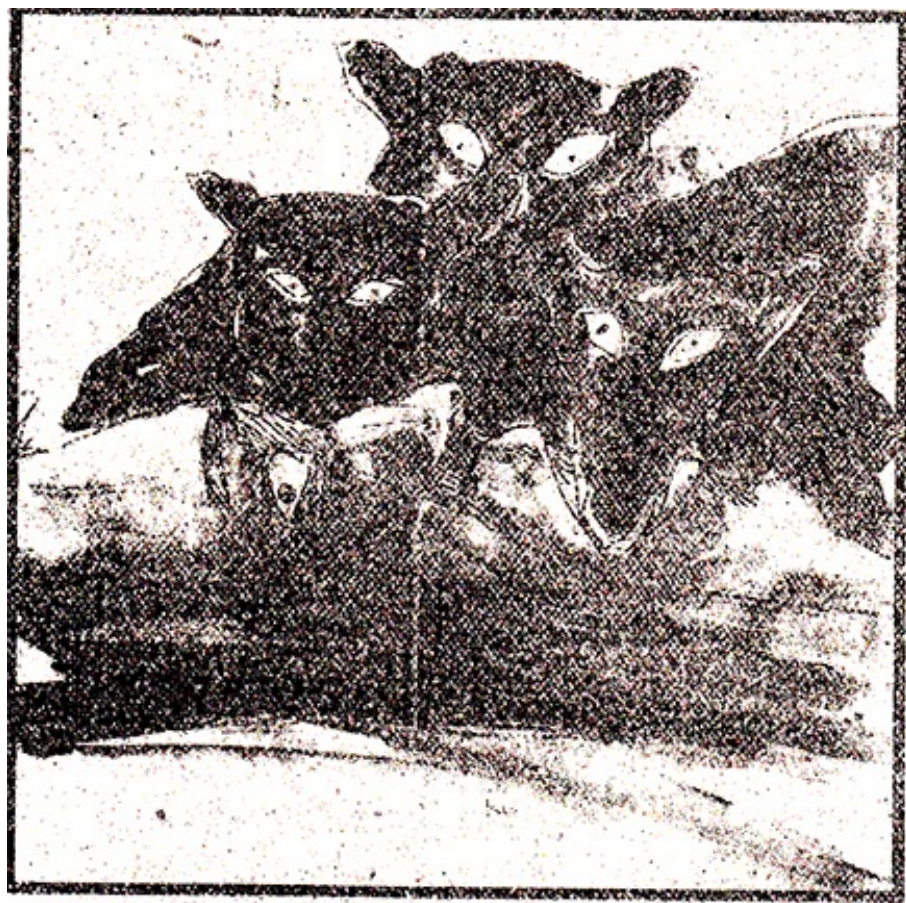

၀၇၇၆၀၇

ရဲခွေးကြီးစာရိတ္တ

ဥပမာဏ်ရူ။

ငရဲခွေး

ငရဲခွေး

ဒီလောကမှာ မယုံနိုင်စရာတွေ အများကြီးဗျ။ ကျုပ်ဆိုတဲ့ ကောင်က ငယ်ငယ်လေး ကတည်းက လွှတ်စပ်စုတဲ့ ကောင်လေ။ ခုလောက်ဆို ခင်ဗျားလည်း ကျုပ်အကြောင်း သိနေရောပေါ့။

ကျုပ်ကို ခုမှ သိတာဆိုရင်လည်း ကျုပ်အကြောင်းတွေကို ရှာဖတ်ကြည့်ဗျာ။ ကျုပ်ရေးခဲ့တဲ့ ကျုပ်ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်တွေ ဒီရှေ့မှာ ကိုးအုပ်ရှိခဲ့တယ်ဗျ။ ပထမဆုံးက ‘ကိုယ်တွေ့မဖဲဝါ’၊ နောက်တစ်အုပ်က ‘ကဝေဆယ့်နှစ်ကြိုး’၊ နောက်တစ်အုပ်က ‘သဒ္ဓါင်းတစ်ရာ မဖဲဝါ’၊ နောက်တစ်အုပ်က ‘သံလက်ဝါး မဖဲဝါ’၊ နောက်တစ်အုပ်က ‘သဒ္ဓါင်းရှင်မ မဖဲဝါ’၊ ပြီးတော့ ‘ကဝေပျံ’၊ ပြီးတော့ ‘မဖဲဝါရဲ့ အိမ်’၊ ပြီးတော့ ‘ကိုယ့်တူကိုယ်ခွဲ မဖဲဝါ’၊ ပြီးတော့ ‘မဖဲဝါကို ကိုက်တဲ့ တစ္ဆေ’ တဲ့ ။

ကဲ ဒါတွေ ဖတ်လိုက်ရင် ကျုပ်အကြောင်း သိရောဗျာ။ တာတေဆိုတဲ့ ကောင် ငယ်ငယ်လေး ကတည်းက ဘယ်လောက်စပ်စုတယ်။ တကယ်တော့ ကျုပ်က ဆရာလည်း မဟုတ်၊ သမားလည်း မဟုတ်ဗျ။ ရိုးရိုးပြောရရင်တော့ ကျုပ်က သိချင်တာပါဗျာ။

ကျုပ် သိချင်တယ်ဆိုတာကလည်း တော်ရုံတန်ရုံ သိချင်တာတော့ မဟုတ်ဘူး ဗျို့။ ညအိပ်လို့ မပျော်အောင်ကို သိချင်တာဗျ။ ဒီအကျင့်ကြောင့်လည်း ကျုပ်မဖဲဝါကို သိခဲ့တာပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်တို့ အညာမှာ က အခုလို နတ်တော်လတို့ ၊ ပြာသိုလတို့ ဆိုရင် လွှတ်အေးတာပေါ့ဗျာ။ အပူချိန်တွေ ဖာရင်ဟိုက်တွေတော့ မသိဘူးပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်တို့ အညာသားတွေ သိတာကတော့ ညဘက်များ ရောက်ရင် စောင့်ခြံလို့ လည်း မလုံ၊ ကွေးလို့ လည်း မနွေး၊ အိပ်လို့ လည်း မပျော်ဆို တာပဲပေါ့ဗျာ။

မီးလေးဘာလေး လှုံလိုက်မှ နေသာတာဗျ။ ကျုပ်ကတော့ နှမ်းရိုး တွေ လှည်းနဲ့ တိုက်ပြီး ဝိုင်းထဲပုံထားတာမျိုး။ လွှတ်အေးတဲ့ ညတွေဆိုရင် မီးကတော့ လှုံပြီးသားဗျ။

ကျုပ် မီးလှုံတဲ့ ညဆိုရင် ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိကလည်း လာပြီးသား ဗျ။ အမေ ချပေးတဲ့ ပဲကြီး လှော်လေး၊ ထန်းလျက်ကလေးစား အကြမ်း လေး သောက်ကြပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်တို့ အညာက တောင်သူအလုပ်ဆိုတာ အားရတယ်လို့ ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲဗျာ။ လူရော နွားရော တစ်ခါမှ အားတာ မဟုတ်ဘူး မျိုး။

ဒီကြားထဲကပဲ သာရေး၊ နာရေး၊ လူမှုရေးတွေ လိုက်ပြီး လုပ်ကြရ တာပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်က မီးဖိုထဲကို နှမ်းရိုးတစ်ဆုပ် ဆုပ်ပြီးထည့်လိုက်တယ်။

"ဖျောက်၊ ဖျောက်၊ ဖျောက်"

ဆိုတဲ့ အသံတွေ လာပြီး မီးဖွားလေးတွေ အပေါ်ကို လွင့်တက်သွား တယ်။ မီးပုံရဲ့ ဟိုဘက် ဒီဘက်မှာ ထိုင်နေတဲ့ အဘနဲ့ အမေတောင် ခေါင်းကိုပတ်ထားတဲ့ တဘက်စကလေးတွေနဲ့ မီးဖွား လေးတွေ ခါထုတ်လိုက်ကြတယ်ဗျ။

"ကိုကြီးတာတေ၊ ကိုကြီးတာတေ"

"ဟေ ဘယ်သူတွေတုံး၊ ဝင်ခဲ့လေ၊ တံခါးတွန်းဖွင့် လိုက်လေကွာ"

"ကျုပ်တို့ ပါ ပေစိနဲ့ ချစ်ထွေးပါဗျ၊ ကိုကြီးတာတေ"

ပေစိနဲ့ ချစ်ထွေးက တံခါးတွန်းဖွင့်ရင်း အော်ပြောတာဗျ။

"ဪ ပေစိတို့ ပါလား လာဟေ့၊ လာထိုင်ကြ၊ မီးလှုံကြရအောင်၊ နို့မင်းတို့ ဘယ်က လှည့်လာကြတာတုံး"

ပေစိနဲ့ ချစ်ထွေးက ကျုပ်ထိုင်နေတဲ့ ဝါးကျောဖျာကြမ်းလေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြတယ်။

"ဘယ်ကမှ လှည့်လာတာ မဟုတ်ဘူး ဗျ၊ ကိုကြီးတာတေရဲ့ ၊ ဒီကိုပဲ တန်းလာခဲ့ကြတာ"

ကျုပ်က ကျုပ်ဘေးမှာ ကုတ်ကုတ်ကလေး ဝင်ထိုင်နေတဲ့ ဒီကောင်နှစ်ကောင်ကို မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်တယ်။ ဒီကောင်တွေ ကျုပ်ကို တစ်ခုခု ပြောချင်နေတဲ့ ပုံပဲဗျ။

"ဟေ့ကောင် ပေစိ၊ မင်းတို့ ဘာဖြစ်လာလို့ တုံး"

ကျုပ်က မေးလိုက်တော့မှ ဒီကောင်တွေ ပြောတော့တာဗျ။

"ကိုကြီးတာတေ ရွာထဲက သတင်းကြားပြီးပြီလားဗျ"

"ဟေ့ ရွာထဲက သတင်း ဟုတ်လားကွ ချစ်ထွေး၊ ရွာထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့တုံး၊ ငါ ဘာမှ မကြား ပါလားကွ"

အဘနဲ့ အမေကလည်း အံ့သြပြီး ပေစိတို့ ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြတယ်။

"ဟဲ့ ပေစိရဲ့ ၊ ရွာထဲမှာ ဘယ်သူ ဘာဖြစ်လို့ တုံး"

အမေကလည်း ပေစိကို လှမ်းမေးတယ်ဗျ။

"အရီးကလည်း ဗျ၊ မြောက်ပိုင်းက ကိုချစ်ပု တော်တော်ကို မမာနေ

လို့ ဗျ"

"ဪ အဲဒါတော့ ကြားသားပဲတဲ့ ၊ ငါက တခြားကိစ္စထင်လို့ မေးတာပါ"

"ဟာ အရီးကလည်း ကိုချစ်ပု ဖြစ်နေတာတွေရော ကြားလို့ လားဗျ"

"ဟ ဘာဖြစ်လို့ တုံး ချစ်ထွေးရဲ့ ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးရက်ကတောင် ဘိုး ရောက်သေးတာပဲ၊ ဆေးထိုးဆရာနဲ့ ဆေးထိုးလို့ ပဲ"

"အဲဒီတုန်းက ဟုတ်တယ် ဘိုးရဲ့ ၊ ညကမှ စဖြစ်တာတဲ့ ဗျ"

"ဟေ ဘာများ ဖြစ်လို့ တုံး ပေစိရဲ့ ၊ ပြောစမ်းပါဦး"

ကျုပ်က ဝင်ပြီးမေးလိုက်တယ်။

"ညက သန်းခေါင်လောက်မှ ထပြီးအော်တာတဲ့ ကိုကြီး တာတေရဲ့ "

"ဟေ ဘာတွေ အော်တာတုံးကွ"

"ခွေးနက်ကြီးတွေ၊ ခွေးနက်ကြီးတွေ၊ အား ကြောက်တယ်ဗျ၊ ကြောက်တယ်နဲ့ အော်တာတဲ့ ဗျို့၊ ကိုချစ်ပုတို့ ဝိုင်းနဲ့ ကပ်လျက် ဝိုင်းတွေက တစ်ညလုံး မအိပ်ရဘူးတဲ့ ဗျာ"

"ဟာ ဟုတ်လား"

"ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်ဗျ၊ ကိုကြီးတာတေရ၊ ကျုပ်ကို မကိုက်ပါနဲ့ ဗျ၊ ကျုပ် ကြောက်ပါပြီ၊ ကြောက်ပါပြီ ဆိုပြီး ငိုသံကြီးနဲ့ အော်တာတဲ့ ဗျို့"

"ဟာ ဟုတ်လားကွ၊ ချစ်ထွေးရ"

"ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ကိုကြီးတာတေရ၊ မနက်အလင်းရောင် လာကာနီးမှ ကိုချစ်ပု အော်သံကြီး ရပ်သွားတာတဲ့ ဗျ"

"ဟေ ဒီနေ့ နေ့ခင်းဘက်မှာ ဘာတွေထပ်ဖြစ်သေးတုံးကွာ"

"ဒီနေ့ခင်းတော့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးတဲ့ ဗျာ၊ ကိုချစ်ပုလည်း တစ်နေ့လုံး အိပ်နေတာဆိုပဲ"

ကျုပ်လည်း ကောင်လေးနှစ်ကောင် ပြောတာကို သေသေချာချာ တွေးကြည့်ရတာပေါ့ဗျာ။

"ဒါ ဘာဖြစ်တာတုံးကွ"

ကျုပ်က တွေးရင်းနဲ့ ပါးစပ်က လွှတ်ကနဲ ထွက်သွားတာမျိုး။

"ကျုပ်တို့ လည်း ဘာဖြစ်မှန်း မသိလို့ ကိုကြီးတာတေဆီကို လာမေးကြည့်တာဗျ"

"ငါ့စိတ်ထင်တော့ အပူတွေ တအားတက်ပြီး ကယောင်ကတန်းပြောတာ ထင်တယ်ကွ ပေစီ ရ"

"ဟာ မဟုတ်ဘူး ဗျ၊ ကိုချစ်ပုကြီးက တအားကြောက်လန့်ပြီး မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ထိုင်အော် နေတာတဲ့ ဗျ၊ ပြီးရင် အိမ်ထဲမှာ လှည့်ပတ်ပြေးနေလို့ သူတို့ နဲ့ ဘေးကပ်လျက်ဝိုင်းက ဘိုးအောင် ဗလ တို့၊ ဘိုးထန်းဖူးတို့ တွေ တစ်ညလုံး ဝိုင်းဆွဲနေရတာတဲ့ ဗျ"

ကျုပ် တွေးကြည့်တယ်။ ပေစီတို့ ချစ်ထွေးတို့ ပြောသလို ဆိုရင် ကိုချစ်ပုဟာ အပူကြီးလို့ ကယောင်ကတန်းဖြစ်တာ မဟုတ်လောက်ဘူးဗျ၊ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိလိမ့်မယ် ထင်တယ်။

"ဟုတ်တယ် ကိုကြီးတာတေ၊ ကိုချစ်ပုက သူပြောတဲ့ ခွေးနက်ကြီးတွေရဲ့ အသံကို တကယ် ကြားနေရတဲ့ ပုံပဲဗျ၊ သူနားနှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးနဲ့ အုပ်ထားပြီး အောင်မယ်လေး နားကွဲတော့မယ်ဗျ၊ ခွေးသံကြီးတွေက ကြောက်စရာကြီးဗျာလို့ ပြောသတဲ့ "

"ဟေ ဒါ ဆိုရင်တော့ သူ တကယ်ကြားလို့ ရှိမှာ ပေါ့ ပေစီရ"

"အဲဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ လာခဲ့တာပေါ့ဗျ၊ ဒါမျိုးဆိုတာ ကိုကြီးတာ တေပဲ သိတာလေဗျာ"

ကျုပ်တို့ စကားကောင်းနေတုန်း ဝိုင်းဝကနေ သုတ်သုတ်သုတ်သုတ် နဲ့ ဝင်လာတာက ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိဗျ။

"ဟာ ဟေ့ကောင် နှစ်ကောင် မင်းတို့ ခရီးသွားလို့ ဆို"

ကျုပ်က ဒီကောင်နှစ်ကောင် အနားမရောက်ခင် လှမ်းမေးလိုက်တာ ဗျ။

"မသွားဖြစ်ဘူး ကိုကြီးတာတေရ"

"နို့ ရွာထဲက သတင်းတွေ ဘာတွေ မကြားဘူးလားကွ"

"ကြားပြီလားဗျာ၊ ကြားလို့ လည်း အခု ကိုကြီးတာတေဆီကို လာခဲ့ တာပေါ့ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ ထက်ဦးတဲ့ ကောင်နှစ်ကောင် ကိုကြီးတာ တေဆီမှာ ရောက်နေတာကိုး"

"အေး ဟုတ်တယ်၊ ပေစီနဲ့ ချစ်ထွေးလည်း ကိုချစ်ပု သတင်းကို လာပြောကြတာကွ"

"ဗျာ ကိုချစ်ပု ဟုတ်လား၊ မြောက်ပိုင်းက ကိုချစ်ပုလား၊ ဘာဖြစ်လို့ တုံး"

"ဟေ မင်းတို့ အခုလာတာ ကိုချစ်ပုသတင်း ပြောဖို့ လာတာမို့လား ကျောက်ခဲရဲ့ "

"ဟာ မဟုတ်ဘူး ဗျ၊ ရွာနောက်ပိုင်းက ကိုသာစိန်ကြီးအကြောင်း ပြောမလို့ လာတာ"

"အနောက်ပိုင်းက ကိုသာစိန်ဆိုတာ သျှောင်ထုံးကြီးနဲ့ လူမို့လား၊ သာရှိန်ရဲ့ အကိုလေ၊ အရင် ထန်းတွေဘာတွေ တက်လိုက်သေးတယ် လေကွာ"

"ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလူကို ပြောတာ၊ ထန်းမတက်တော့ တာ ကြာပြီဗျ၊ သျှောင်ထုံး မထားတော့တာလည်း ကြာပြီ၊ ကျုပ်တို့လိုပဲ ဘိုကေညှပ်ထားတာဗျ"

"အေး ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ငါသိတယ် ကျောက်ခဲ၊ ဒီလူ နောက်ပိုင်း စီးပွားရေး တော်တော် ချောင်လည်သွားပုံရတယ်ကွ၊ ရွာမှာ တောင်သိပ်မတွေ့ဘူး၊ မြို့သွားသွားနေတာများ တယ်၊ နို့ ကိုသာစိန်က အခု ဘာဖြစ်လို့ တုံး"

"ညက သန်းခေါင်းလောက်မှာ အိပ်နေရာကနေ ထအော်လို့ တဲ့ ၊ ကယ်ကြပါဦး၊ ကယ်ကြပါဦး၊ ခွေးနက်ကြီးတွေ ကျုပ်ကို ကိုက်တော့မယ်၊ ကျုပ် ကြောက်တယ်ဗျ၊ အသံကြီးတွေကို ကျုပ်ကြောက် တယ်၊ လုပ်ကြပါဦးဆိုပြီး ထအော်တာတဲ့ ဗျို့"

"ဟင် ကိုဘစိန်က နေမကောင်းဖြစ်နေတာလား"

"ဟာ မဖြစ်ပါဘူးဗျ၊ အကောင်းကြီးပါ၊ မနွေကတောင် ရွာဦးကျောင်းက ရေတွင်းမှာ ရေသွား ချိုးတာ ကျုပ်မြင်လိုက်ပါတယ်"

"ကျောက်ခဲရေ ဒါ ဆိုရင်တော့ တော်တော်ကို ထူးဆန်းနေပြီဟေ့၊ ပေစိနဲ့ ချစ်ထွေးက ပြောတာက မြောက်ပိုင်းက ကိုချစ်ပုအကြောင်း မင်းနဲ့ သံမဏိ လာပြောတာက အနောက်ပိုင်းက ကိုသာစိန်အကြောင်း ဖြစ်ပုံကလည်း တစ်ထပ်တည်းကွ"

"ဗျာ တစ်ထပ်တည်း ဟုတ်လား ကိုကြီးတာတေ"

ပေစိနဲ့ ချစ်ထွေးက ကျောက်ခဲတို့ ထက် အသက်ငယ်တယ်ဗျ။ ကျောက်ခဲ ပြောတာကိုကြား တော့ ပေစိနဲ့ ချစ်ထွေးအံ့သြပြီး ပါးစပ်တွေတောင် ဟလိုဗျ။

"ဟေ ဒါဘယ်လိုဖြစ်တာတုံးကွ၊ အတော်ကို ထူးဆန်းနေတာပါလား။"

ကျုပ်အဘကတောင် အံ့သြပြီး ဝင်ပြောတာဗျ။

"ကျုပ်တစ်သက်တော့ ဒါမျိုးတစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူးတော်"

အစ်မကလည်း တော်တော်ကို အံ့သြပြီး ပြောတာဗျ။

"နေပါဦး ကျောက်ခဲရဲ့ ၊ ဒီလူနှစ်ယောက်ဖြစ်ပုံက တူနေတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ကိုချစ်ပုနဲ့ ကိုသာစိန်က ရွာထဲမှာ တွဲသွားတွဲလာလုပ်တာ၊ ငါဖြင့် တစ်ခါမှ မတွေ့မိပါဘူးကွာ"

"အဲဒီလို တွဲသွားတွဲလာတော့ ကျုပ်လည်း တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ နှစ်ယောက် တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်းမှာ ခွေးနက်ကြီးတွေကို မြင်ကြတာတော့ တော်တော်ကို ထူးဆန်းတာပဲဗျာ၊ ကျုပ်နဲ့ သံမဏိက ကိုချစ်ပုသတင်းကို လုံးဝ ကြားတာ မဟုတ်ဘူး ဗျ"

"ရွာထဲမှာ ဒီသတင်းတွေ ပျံ့နေပြီလားကွ"

ကျုပ်က မေးတော့ ထနောင်းကုန်း စုံထောက်ကျောက်ခဲက ခေါင်းခါပြတယ်ဗျ။

"ဟာ မပျံ့ဘူးဗျ၊ သိတောင် မသိကြဘူး၊ သူတို့ ဝိုင်းချင်းကပ်တွေပဲ သိကြတာ၊ ကိုကြီး တာတေ စဉ်းစားကြည့်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ က အနောက်ပိုင်းက ကိုသာစိန်သတင်းပဲ ကြားတာ၊ ဒီကောင် နှစ်ကောင်

ပေစိနဲ့ ချစ်ထွေးက ကိုချစ်ပုအကြောင်းပဲ ကြားတာ၊ ဒီရောက်မှ ညက
ခွေးနက်ကြီးတွေကို ကြောက်ပြီး ထအော်တာ နှစ်ယောက်ဖြစ်နေမှန်း
သိရတာ၊ ဒီတော့ ဒီသတင်းတွေ ရွာထဲမပျံ့တာ သေချာတာပေါ့ဗျာ"

"အေးကွ ကျောက်ခဲရ၊ မင်းတွေတာ ဟုတ်တော့ ဟုတ်သားကွ"

ကျုပ်တို့ အားလုံး ငြိမ်ပြီးတွေးနေကြတယ်။ သံမဏိက နှမ်းရိုးတွေ
သွားယူပြီး မီးထပ်ထည့် တယ်။ ညနက်လာတော့ အအေးကလည်း ပို
လာတာပေါ့ဗျာ။

ခဏနေတော့ အဘနဲ့ အမေ အိမ်ပေါ်တက်သွားရောဗျို့။ ကျုပ်နဲ့
ကောင်လေးတွေပဲ ဝိုင်းထဲ မှာ ကျန်ခဲ့တာလေ။

"ဒီကိစ္စ ကိုကြီးတာတေ ဘယ်လိုထင်တုံး"

ကျောက်ခဲက ကျုပ်ကို မေးတယ်ဗျ။ ကျုပ် ခေါင်းခါပြလိုက်တယ်။

"ငါလည်း ဒါမျိုးတော့ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူးကွ ကျောက်ခဲရ၊ ဒါပေ
မဲ့ ငါသွားကြည့်မှာ ပါ"

"ဟင် ကိုကြီးတာတေ တကယ်ပြောတာလား၊ ကျုပ်တို့ လည်း လိုက်
မယ်"

ကျောက်ခဲက ကျုပ် ဒီည သွားကြည့်မယ်ဆိုလို့ ဝမ်းသာသွားတာဗျ။

"ကဲ ပေစိနဲ့ ချစ်ထွေးက အိမ်ပြန်ကြတော့၊ မင်းတို့ က ငယ်သေးတ
ယ်၊ အခုဟာက ဘာမှန်း သိတာ မဟုတ်ဘူး "

ကျုပ်စကားကို နားထောင်တယ်ဗျ။ ပေစိနဲ့ ချစ်ထွေး ထပြန်သွားကြ
တယ်။

"ကဲ မင်းတို့ ဒီကစောင့်နေ၊ ငါအိမ်ပေါ် ခဏတက်လိုက်ဦးမယ်"

ကျုပ်က ဒီကောင်တွေကို ပြောပြီး အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့တယ်။ မျက်ကွင်းဆေးကွင်းတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ဆေးလွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းလွယ်တယ်။ လည်ပင်းမှာ တော့ သစ်စုန်းဆေးတောင့်အိတ် ကလေးဆွဲလိုက်တယ်။

ကျုပ်ဝိုင်းထဲ ပြန်ရောက်တော့ ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိက မီးဖိုကို သေသေချာချာ ငြိမ်းထားပြီးပြီ ဗျ။ ဒီကောင် နှစ်ယောက်ကတော့ လွှတ်အလိုက်သိတဲ့ ကောင်တွေပါဗျာ။

အချိန်ကလည်း မနည်းတော့ဘူးဗျ။ သန်းခေါင်းကြက်တောင် တွန်နေပြီ။

"ကဲ လာကြဟေ့၊ သွားစို့"

"ကိုကြီးတာတေ ဘယ်ကို အရင်သွားမှာ တုံး"

"ကိုချစ်ပုတို့ မြောက်ဝိုင်းကို အရင်သွားမယ်ကွာ"

ကျုပ်စကားဆုံးတာနဲ့ ကျောက်ခဲက ရှေ့ကထွက်ရောဗျို့။ သံမဏိက ကျုပ်နောက်ကဗျ။ ကျုပ်က အသင့်ယူလာတဲ့ သုံးတောင့်ထိုးဓာတ်မီးကို သံမဏိဆီကို ပေးလိုက်တယ်။ သံမဏိက နောက်ဆုံးကနေ မီးထိုးပြတာဗျ။ ရွာထဲမှာ လူတွေအိပ်ကုန်ပြီဆိုတော့ သံမဏိက မီးကို အောက်နှိမ်ပြီး ဝပ်ထိုးတာဗျ။

ကျုပ်တို့ သုံးယောက် ကိုချစ်ပုတို့ ဝိုင်းနားရောက်တော့ သူတို့ ဝိုင်းရှေ့က မကျည်းပင်ကြီးပေါ်ကို အသာလေး တက်ကြတယ်။ မကျည်းပင်က လူတစ်ဖက်သာသာ ရှိတာဗျ။ ကိုင်းကြီးတွေကလည်း အတော်ကြီးသား။ ကျုပ်တို့ သုံးယောက် သစ်ကိုင်းကြီးတွေပေါ်မှာ အကျအန ထိုင်ပြီး မုဆိုးတွေ လင့်စင်ပေါ်က သားကောင် စောင့်သလို စောင့်နေကြတာပေါ့ဗျာ။

သန်းခေါင်တောင် ကျော်ပြီ။

"ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ အီး၊ အီး၊ ဟီး၊ ဟီး"

ကျုပ်ဖြင့် ဆတ်ခနဲတောင် တုန်သွားတယ်ဗျာ။ ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိ ကတော့ ဘာမှ မကြား တော့ ဘာမှ လည်း မကြောက်ဘူးပေါ့ဗျာ။

ခွေးသံကြီးတွေဗျ။ အသံဒီလောက်ကြီးမှ တော့ အကောင်လည်း ဘယ်ငယ်လိမ့်မတုံးဗျာ။ ဟာ တွေ့ပြီဗျို့။ တွေ့ပြီ။ ဟိုမှာ ဗျ။ ကိုချစ်ပုတို့ ဝိုင်းထဲမှာ ဗျ။ ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို ဒီဝိုင်းထဲရောက်နေ တာပါလိမ့်။ ကျုပ်လည်း တောက်လျှောက်ကြည့်နေတာပါပဲ။ ဘယ်လိုများ ကိုချစ်ပု တို့ ဝိုင်းထဲ ရောက် နေပါလိမ့်။

"ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဟီး၊ ဟီး၊ အီး၊ အီး"

"အောင်မယ်လေး ကယ်ကြပါဦး၊ ခွေးနက်ကြီးတွေ လာနေပြီဗျ၊ ကြောက်တယ်ဗျ၊ ကြောက် တယ်"

ကိုချစ်ပု အသံနက်ကြီးနဲ့ အော်တဲ့ အသံကြီးဗျာ။ တကယ်ကို ကြက် သီးထစရာကြီးပါဗျာ။

"ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ အီး၊ အီး၊ ဟီး၊ ဟီး"

ဟာ ခွေးနက်ကြီးတွေက ကိုချစ်ပုတို့ အိမ်ကို ပတ်ပြီးလျှောက်နေကြ တာဗျ၊ အောင်မယ်လေး ဗျာ၊ တစ်ကောင်တစ်ကောင် နဲ့တဲ့ အကောင်ကြီးတွေမှ မဟုတ်တာဗျာ၊ နွားမတန်း အရွယ်လောက် ရှိတာဗျ ။

သွားကြီးတွေဖြပြီး တဂီးဂီး တဂဲဂဲနဲ့ အော်နေတာဗျို့။ ကြည့်ရတာ တော့ ဒေါသ တော်တော် ထွက်နေကြတဲ့ ပုံပဲဗျ။ မျက်လုံးကြီးတွေဆိုတာ ရေနွေးကြမ်းသောက်တဲ့ ပန်းကန်လောက် ရှိတာဗျို့။ နီရဲပြီး မှောင်ထဲမှာ

တောင် အရောင်တွေ တောက်နေတာဗျ။ အားလုံး သုံးကောင်။ ကျုပ်ဖြင့်
ကြက်သီး တွေ ထလိုက်တာဗျ။ ကျောက်ခဲတို့ ကတော့ ဘာမှ လည်း
မကြား၊ ဘာမှ လည်း မမြင်တော့ အေးအေး ဆေးဆေး ထိုင်နေကြတာ
ပေါ့ဗျ။

"အောင်မယ်လေး ကျုပ်ကို ကယ်ကြပါဦးဗျာ၊ ခွေးကြီးတွေ ကျုပ်ကို
ကိုက်တော့မှာ ဗျ၊ လုပ်ကြပါဦး"

ကိုချစ်ပုရဲ့ အသံနက်ကြီးကလည်း အိမ်ထဲက အော်နေတာဗျ။

ကိုချစ်ပုတို့ အိမ်က အညာအိမ် ဆိုပေမဲ့ တစ်ထပ်အိမ်ဗျ။ ခြေတံရှည်
အိမ် မဟုတ်ဘူး ။ ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုးပါပဲ။

ခွေးနက်ကြီးသုံးကောင်ကတော့ ကိုချစ်ပုတို့ အိမ်ကို လှည့်ပတ်ပြီး
သွားကြီးတွေဖြပြီး မာန်ဖီ နေကြတာဗျို့။

သန်းခေါင်ကျော်ပြီး တစ်နာရီလောက်တော့ ရှိပြီဗျ။ ကျုပ်လည်း ခွေး
ကြီးတွေကို မျက်ခြည် မပြတ် ကြည့်နေတာဗျို့။

"ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး"

ဟာ သွားပြီဗျို့၊ သွားပြီ၊ အိမ်ထဲကို ခေါ်ဝင်သွားကြပြီဗျို့၊ အိမ်ရဲ့ ပျဉ်
ထောင်နံရံကြီးကို တစ်ခါ တည်း ဖောက်ဝင်သွားကြတာဗျ၊ သူတို့ အတွက်
ဘာအဆီးအတားမှ ကို မရှိသလိုပါပဲဗျ။

"အောင်မယ်လေးဗျ၊ အောင်မယ်လေးဗျ၊ ကိုက်ကြပြီဗျ၊ အား ..."

အိမ်ထဲက ကိုချစ်ပုရဲ့ အော်သံကြီးဗျာ။ အသံနက်ကြီးနဲ့ ဗျ။ ကျုပ်တစ်
ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတွေ ထသွားရုံတင်မကပါဘူးဗျာ။ ဆံပင်တွေတောင်
ထောင်သွားတယ် ထင်ပါရဲ့ ဗျာ။

"ဟဲ့ ဟဲ့ ချစ်ပု၊ ချစ်ပု၊ အောင်မယ်လေး လုပ်ကြပါဦးတော်၊ ကျုပ်မောင်ချစ်ပု သေပါပြီတော့"

"ဝုန်း"

ဟာ ခုန်ထွက် လာပြီဗျို့။ စောစောကလိုပါပဲဗျာ။ ပျဉ်ထောင်နံရံကြီးကို ဖောက်ပြီး ထွက်လာ တာဗျို့။ ဟာ ပါးစပ်ကြီးထဲမှာ ကိုချစ်ပုကြီး ပါသွားပြီဗျို့။ ခွေးနက်ကြီးတစ်ကောင်က ခေါင်းပိုင်းက ကိုက်ပြီး နောက်တစ်ကောင်က ခြေထောက်က ကိုက်သွားတာဗျို့။ ကျန်တဲ့ တစ်ကောင်က နောက်က လိုက်သွားတာ။ ဟာ ပြေးပြီဗျို့၊ ပြေးကြပြီဗျို့။ ဟာ ပိုင်းခြံစည်းရုံးကြီးကို ကျော်ခုန်သွားပြီး၊ လွှားကနဲ နေတာပါပဲဗျာ။ ရှေ့နှစ်ကောင်က ကိုချစ်ပုကြီးကို ချီလျက်နဲ့ ခုန်တာဗျ။ နောက်က တစ်ကောင်ကတော့ အလွတ်ခုန်သွားတာ။

ဟာ သွားပြီဗျို့။ သွားပြီ။ ပျောက်သွားပြီဗျို့။ အမှောင်ထဲကို တိုးဝင်ပြီး ခေါ်ကြီးတွေ ပျောက်သွားတာဗျ။

ဘေးကပ်လျက်ပိုင်းက လူတွေလည်း အပြေးအလွှားရောက်လာကြတာပေါ့ဗျာ။

"အရီး ကိုချစ်ပု ဘာဖြစ်တုံး"

"နင့်အစ်ကိုကြီး ဆုံးပြီဟဲ့ ပုကြည်ရဲ့ ဟီး"

ကိုချစ်ပုရဲ့ အစ်မကြီး ငိုတဲ့ အသံက ရွာမြောက်ပိုင်း တစ်ခုလုံး လွှမ်းမိုးသွားတော့တာပေါ့ဗျာ။ အိမ်ထဲက ကျွတ်စီ ကျွတ်စီ အသံတွေကို ကြားနေရတာဗျ။

"ဟဲ့ ချစ်ပုက ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ခြေရင်းထရံနား ရောက်နေတာတုံး"

"တစ်ခုခုက ဆွဲသွားသလိုပဲတော့၊ ဒုန်း၊ ဒုန်း၊ ဒုန်း၊ ဒုန်း ဆိုပြီး

ပါသွားတာ၊ ဟောဒီ ခေါင်းရင်းကနေ အဲဒီခြေရင်းနံရံအထိပဲ၊ အဲဒီနား ရောက်တော့မှ အော်သံလည်း ငြိမ်ပြီး အသက်ထွက် သွားတာတော့ "

"ကိုကြီးတာတေ၊ ဘာတွေ တွေ့လိုက်တုံးဗျ၊ ကိုချစ်ပုကြီးတော့ ဆုံး သွားပြီတဲ့ "

"အေး ဟုတ်တယ် ကျောက်ခဲရ၊ အိမ်ထဲမှာ ကိုချစ်ပု ဆုံးသွားပေမဲ့ ကိုချစ်ပုတစ်ယောက် ကတော့ ခွေးနက်ကြီးတွေရဲ့ ပါးစပ်ထဲမှာ ပါသွား လေရဲ့ "

"ဟင် ကိုကြီးတာတေ၊ ခွေးနက်ကြီးတွေကို တွေ့ရတယ် ဟုတ်လား"

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေတဲ့ သံမဏိက မေးတာဗျ။

"အေး ဟုတ်တယ် သံမဏိ၊ ငါတွေ့တယ်၊ ခွေးနက်ကြီး သုံးကောင်ကွ ၊ နွားမဒန်း အရွယ် လောက်ရှိတယ်။"

"ဟာ ဟုတ်လား ကိုကြီးတာတေ"

သံမဏိက အံ့သြပြီး ကျုပ်ကို မေးတယ်ဗျ။

"နေပါဦး ကိုကြီးတာတေရဲ့ ၊ ကိုကြီးတာတေ စောစောကပြောတော့ ကိုချစ်ပုက အိမ်ထဲမှာ သေသွားပေမဲ့ ကိုချစ်ပု တစ်ယောက်ကို ခွေးနက်ကြီးတွေ ချီသွားတယ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာတုံးဗျ"

"ငါ့မျက်စိနဲ့ သေသေချာချာကို မြင်လိုက်ရတာကွ၊ ကျောက်ခဲရ၊ ခွေး နက်ကြီးတစ်ကောင်က ကိုချစ်ပုကို ခေါင်းပိုင်းက ချီပြီး နောက်တစ် ကောင်က ခြေထောက်က ချီပြီး ပိုင်းစည်ရိုးကို ကျော်ပြီး ထွက်သွားကြ တာ"

"ဟင် ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ကိုချစ်ပုက နှစ်ယောက်ဖြစ်နေတာတုံး ကိုကြီး

တာတွေရ"

"ဟာ ကျောက်ခဲကလည်း ခွေးပါးစပ်မှာ ပါသွားတာက ကိုချစ်ပုရဲ့ ဝိညာဉ်ဖြစ်မှာ ပေါ့ကွ"

"ဪ ဒီလိုလား၊ ကြောက်စရာကြီးပါလားစ ကိုကြီးတာတေရာ၊ ဘယ်လိုကြောင့် ဒီလို ဖြစ်ရတာတုံးဗျာ"

"အဲဒါတော့ ငါလည်း မသိဘူးလေကွာ၊ ကဲ လာကြ၊ လူတွေ များ မလာခင် တို့ သစ်ပင်ပေါ်က ပြန်ဆင်းရအောင်ဟေ့၊ ပြီးရင် အနောက်ပိုင်းက ကိုသာစိန်တို့ ဝိုင်းကို အခြေအနေ သွားကြည့်ရ အောင်"

အသုဘအိမ်ဖြစ်သွားတဲ့ ကိုချစ်ပုတို့ အိမ်ကို လူတွေများများ ရောက်မလာခင် ကျုပ်တို့ သုံးယောက် သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်းခဲ့ကြတယ်။

ရွာအနောက်ပိုင်းက ကိုသာစိန်တို့ အိမ်ပိုင်းကိုရောက်တော့

"ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ အီး၊ အီး၊ အီး"

"ဟာ ခွေးကြီးတွေ ရောက်နေပြီဟေ့"

"ဟင် ဟုတ်လား ကိုကြီးတာတေ၊ ကျုပ်ဖြင့် ဘာမှ မကြားရပါလားဗျာ"

"ဟုတ်တာပေါ့ ကျောက်ခဲရ၊ ငါက မျက်ကွင်းဆေး ကွင်းထားတာကို ကွ၊ မျက်ကွင်းဆေးက နားအကြားကိုပါ ပွင့်စေတယ်ကွ၊ လာကြဟေ့၊ ဟိုရှေ့က သရက်ပင်ကြီးပေါ်က တက်ကြည့်ကြရ အောင်"

သရက်ပင်ကြီးက အကြီးကြီးဗျ။ ကိုသာစိန်တို့ ဝိုင်းကို အပေါ်စီးက နေ ကောင်းကောင်း မြင်ရ တယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့ သရက်ပင်ကြီးပေါ်ရောက်ပြီး နေရာယူလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ သံမဏိက

ကျုပ်ကို မေးတယ်။

"ကိုကြီးတာတေ ကိုသာစိန်တို့ ဝိုင်းကို ဘယ်လိုသိတာတုံးဗျ"

"ဟ သံမဏိရ၊ ခွေးသံကြီးတွေ ကြားနေရမှ တော့ ကိုသာစိန်တို့ ဝိုင်း ကို ရှာဖို့ ခက်ဦးမလား ကွ"

"ဪ ဟုတ်သားပဲဗျ"

"ဟာ ခွေးကြီးတွေဟေ့၊ ကိုချစ်ပုကို ချီသွားတဲ့ ခွေးတွေထက်တောင် ကြီးနေပါလားကွ၊ ဟာ အိမ်ကိုပတ်ပြီး မာန်ဖီနေတာဟေ့"

"ဟင် ဟုတ်လား ကိုကြီးတာတေ"

ကျုပ် သေသေချာချာကြည့်တယ်။ ခွေးကြီးတွေ သုံးကောင်ပဲဗျ။ မျက်လုံးနီနီကြီးတွေနဲ့ ခွေးနက်ကြီးတွေပဲဗျ။ နွားမဒန်းသာသာလောက် ရှိတာဗျ။ မြင်ရတာနဲ့ တင် ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထမိတာပေါ့ဗျာ။

"ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ အီး၊ အီး"

"အောင်မယ်လေး ကယ်ကြပါဦးဗျ၊ ကြောက်လှချည်ရဲ့ ၊ အမေရေ ကျုပ်ကို ကယ်ပါဦး အမေ ရဲ့ ၊ အောင်မယ်လေး ပူလိုက်တာဗျာ၊ ကျုပ်ကို မီးတွေ လောင်နေတာလားဗျာ ကြည့်ကြပါဦး"

ဒါဆိုသာစိန်ကြီးရဲ့ အသံပဲဗျ။

"သာစိန် သတိထားလေ၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ တုံး"

"ခွေးနက်ကြီးတွေဗျ၊ ခွေးနက်ကြီးတွေ၊ ကျုပ်ကို ကိုက်သတ်တော့မှာဗျ၊ လာနေကြပြီ"

"ဟာ မဟုတ်တာကွာ၊ ဒီမှာ မင်းဘကြီးထွန်းဇံရော ငါတို့ ရော ရှိနေမင့်၊ ဘယ်က ခွေးနက်က လာဝံ့မတုံး သာစိန်ရဲ့ "

ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက် ပြောလိုက်တဲ့ အသံဗျ။ ဘယ်သူတုံး တော့ ကျုပ် မသိဘူး။

ခွေးနက်ကြီးသုံးကောင်က အိမ်ကိုလှည့်ပတ်သွားပြီး မာန်ဖီနေရာက နေ တုံ့ကနဲ ရပ်သွားကြ တယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ရဲ့ ပျဉ်ထောင်နံရံကြီးကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။

ဟော ခုန်ပြီဗျို့။ ခုန်ပြီ။ ခုန်ဝင်သွားပြီး ကိုချစ်ပုတို့ အိမ်တုန်းကလိုပဲ ဗျို့။ ဘာအတားအဆီးမှ မရှိသလိုကို ခုန်ဝင်သွားတာဗျ။

"အား ... လုပ်ကြပါဦးဗျ။ ကျုပ်ကို ခွေးကြီးတွေ ကိုက်ကုန်ပါပြီဗျ။ အား"

ကိုသာစိန် အော်လိုက်တဲ့ 'အား' ဆိုတဲ့ အသံနက်ကြီးက အိမ်ခေါင်မိုးကို ဖောက်ထွက်လာ တာဗျ။

"ဟာ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ တုံးဟ၊ ထွန်းဇံ၊ ဆွဲထားစမ်း၊ ဆွဲထားစမ်း၊ ဟာ ငြိမ်သွားပြီ၊ အသက် မရှိတော့ဘူးထင်တယ်"

"ဝုန်း"

ဟာ ခွေးနက်ကြီးသုံးကောင် အိမ်ထဲကနေ ခုန်ထွက် လာပြီဗျို့။ ရှေ့က နှစ်ကောင်မှာ တစ်ကောင်က ကိုသာစိန်ရဲ့ ခေါင်းပိုင်းကို ငုံ့ခဲထားသဗျ။ နောက်တစ်ကောင်က ခြေထောက်ပိုင်းကို ကိုက်ချီထားတယ်။ နောက်တစ်ကောင်က နောက်ကရံပြီး လိုက်လာတာဗျို့။

ဟောခုန်ပြီ၊ ခုန်ပြီ။ ခြံစည်းရိုးအမြင့်ကြီးကို ကျော်ပြီး ခုန်ထွက်သွားပြီး၊ အမှောင်ထဲကို တိုးဝင်ပြီး ခွေးကြီးတွေ ပျောက်သွားပြီဗျို့။

"ကိုကြီးတာတေ ဘယ်လိုတုံး၊ ကိုသာစိန်ကြီး အော်သံတော့ ပျောက်

သွားပြီဗျ၊ သေသွားပြီ ထင်တယ်"

ကျောက်ခဲက ကျုပ်ကိုမေးတယ်။

"ကိုထွန်းဇံက ဆွဲလိုပါဆိုဗျာ"

"ဟာ ကိုပြားနှယ် ဘယ့်နှယ်ဆွဲမှာ တုံးဗျ၊ ဟိုခေါင်းရင်းကနေ ခြေရင်းထရုံအထိ ဒရူတ်တိုက် ဆွဲသွားတာ သာစိန် တဒုန်းဒုန်းနဲ့ ပါသွားတာ၊ ခင်ဗျားတို့ အမြင်ပဲလေ၊ ဘယ့်နှယ်လုပ် ဆွဲလို့ ရမှာ တုံး ဗျ"

"အင်း ... ဒါတော့လည်း ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ထရုံခံနေလို့ ဗျ၊ မဟုတ်ရင် ဘယ်အထိ ပါသွားမလဲ မပြောတတ်ဘူး"

"နို့ ဘာကောင်က ဆွဲသွားတာတုံးဗျ"

"မသိဘူးလေဗျ၊ ကျုပ်တို့ တော့ ဘာမှ လည်း မမြင်၊ ဘာမှ လည်း ကြားတာမှ မဟုတ်တာ၊ သာစိန်ပြောတဲ့ ခွေးနက်ကြီးတွေလားမှ မသိတာ"

လူကြီးတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောတဲ့ အသံက အမှောင်ထဲ ကို တိုးထွက်လာတာဗျ။

"ကိုကြီးတာတေ ကိုသာစိန်ကြီးကိုလည်း ခွေးကြီးတွေ ချီသွားတာပဲ လားဗျ"

"အေး ဟုတ်တယ်ကွ၊ ကျောက်ခဲရ၊ ခေါင်းက တစ်ကောင်၊ ခြေထောက်က တစ်ကောင်၊ ပါးစပ်ကြီးထဲမှာ ကိုက်ပြီး ခြံစည်းရိုးကို ခုန်ထွက်သွားတာ၊ နောက်တစ်ကောင်က နောက်က လိုက်သွားတယ်"

"ဒါလည်း ကိုသာစိန်ရဲ့ ဝိညာဉ်ကို ချီသွားတာနဲ့ တူတယ်နော် ကိုကြီးတာတေ"

"ဟုတ်တာပေါ့ကွ ကျောက်ခဲရ၊ ဒီတစ်ညတည်းမှာ တင် တို့ ရွာသား နှစ်ယောက်ကို ခွေးနက် ကြီးတွေ ချီသွားတာကွ၊ တော်တော်ကို ထူးဆန်းပြီး တော်တော်ကို စိတ်မကောင်းစရာ ကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက် ပါပဲကွာ"

ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိကို အိမ်ပြန်ပို့ပြီး ကျုပ် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မနက်သုံးနာရီတောင် ထိုးပြီ ဗျ။

ကျုပ်လည်း အိပ်လို့ မပျော်တော့ပါဘူးဗျာ။ အိမ်ရှေ့က သစ်သားတန်းလျားလေးမှာ ထိုင်ပြီး နဂါးဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့လိုက်တယ်။ ဆေးပေါ့လိပ်ကလေးဖွာရင်းနဲ့ ဒီည ကျုပ်မြင်ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်ပြီးစဉ်းစားနေတော့တာပေါ့ဗျာ။

ဒါ ဘာဖြစ်တာတုံး။

မနက်မိုးလင်းတော့ ဒီသတင်းက တစ်ရွာလုံး ပျံ့ပြီပေါ့ဗျာ။ ဒီတော့မှ ညက ထနောင်းကုန်း ရွာသားနှစ်ယောက် ထူးထူးဆန်းဆန်း သေသွားတဲ့ ကိစ္စက တစ်ရွာလုံးကို ချောက်ချားသွားတော့တာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်နဲ့ ကောင်လေးနှစ်ယောက် ညက တိတ်တိတ်ကလေး သွားကြည့်ခဲ့တာကိုတော့ ဘယ်သူမှ သိပုံမရဘူးဗျ။ တော်သေးတာပေါ့ဗျာ။

နောက်သေတဲ့ မသာ အရင်ချဆိုတဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ကိုသာစိန်နရဲ့ အသုဘကို အရင်သဂြိုဟ်ကြ တယ်။ ကိုချစ်ပုရဲ့ အသုဘကိုတော့ နောက်မှ သဂြိုဟ်ရတာပေါ့လေ။ သူက အရင် သေတာကိုး။

သူတို့ နှစ်ယောက် ရက်လည်တဲ့ နေ့ကလည်း တစ်ရက်တည်းဗျ။ ကျုပ်တော့ သူတို့ ရက်လည် တွေကို မရောက်လိုက်ပါဘူးဗျာ။

ကိုချစ်ပုနဲ့ ကိုသာစိန်တို့ နှစ်ယောက် ရက်လည်ပြီး

နောက်တစ်နေ့မှာ ဗျ ပိုင်းထဲမှာ ကျုပ် နွားစာ စဉ်းနေတုန်းလေ။

"ကိုကြီးတာတေ"

"ဟေ လာလေ ကျောက်ခဲ၊ ဒါဒီမှာ ကွ၊ နွားစာ စဉ်းနေလို့ ဟေ့"

ကျောက်ခဲတစ်ယောက်တည်းဗျ။ စဉ်းခုံနားမှာ လာရပ်တယ်။

"မင်း ဘယ်က လာတာတုံး ကျောက်ခဲ"

"ဒီကိုပဲ လာတာဗျ။ အရေးတော့ ပေါ်ပြန်ပြီ ကိုကြီးတာတေရ"

"ဟေ ဘာဖြစ်လို့ တုံး"

"ညက အရှေ့ပိုင်းက ကိုညိုပုလည်း အော်ပြန်ပြီတဲ့ ဗျ"

"ဟေ ကိုညိုပု ဟို အဂ္ဂိရတ်တွေ ဘာတွေထိုးတဲ့ ကိုညိုပုလား"

"ဟုတ်တယ်ဗျ။ အဲဒီ ကိုညိုပုကို ပြောတာ"

"ဟင် ဘာတွေ အော်ပြန်တာတုံးကွ ကျောက်ခဲရ"

"ကိုချစ်ပုတို့ ကိုသာစိန်တို့ အော်သလိုပဲတဲ့ ဗျ။ ခွေးကြီးတွေကို ကြောက်တယ်လို့ ထထအော် တာတဲ့ ဗျ။ လူကလည်း မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေတယ်ဆိုပဲ"

"ဟာ ဖြစ်ပြန်ပြီလားကွ၊ တို့ ရွာတော့ ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ ဘာတွေဖြစ်နေတာတုံး ကျောက်ခဲရာ"

"ဟုတ်တယ် ကိုကြီးတာတေရ၊ ရွာထဲက လူတွေလည်း တော်တော် လန့်နေကြပြီဗျ"

"အေးပေါ့ကွ၊ လန့်မယ်ဆိုလည်း လန့်စရာပေါ့ကွာ၊ မဖြစ်သေးပါဘူးကွာ၊ ငါ တစ်ခုခုတော့ လုပ်တော့မှ ထင်တယ်"

"လုပ်စမ်းပါ ကိုကြီးတာတေရာ၊ ခိုင်းစရာရှိရင်လည်း ကျုပ်ကို ခိုင်းဗျာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ် လုပ်ပေးမယ်ဗျာ"

"ညဗိုးမချုပ်ခင် မီးလောင်ကုန်းက နတ်ဝင်သည် ဒေါ်တုတ်ကို သွား ခေါ်ကွာ၊ ကျန်တာတွေ ငါလုပ်မယ်"

"စိတ်ချ၊ ကျုပ်သွားခေါ်မယ်၊ ကိုကြီးတာတေ ခိုင်းစရာရှိတာခိုင်းဖို့ ကျုပ် သံမဏိကို လွှတ် လိုက်မယ်"

သံမဏိ ပြန်သွားတော့ ကျုပ်လည်း လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ရတော့တာ ပေါ့ဗျာ။

သံမဏိကို ကြက်တစ်ကောင် ဝယ်ခိုင်းပြီး ချက်ရတယ်။ ထမင်းလည်း ဆန်တစ်ခွက် ချက်လိုက်တယ်။ ညနေစောင်းတော့ ကျုပ် ထမင်းတောင် ပြင်ပြီးပြီဗျ။

ကျောက်ခဲလည်း ဒေါ်တုတ်ကို ခေါ်ပြီး ပြန်ရောက် လာပြီ။

"ကဲ ဒေါ်တုတ်ရေ မလုပ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူးဗျာ၊ ဒီည ထနောင်းကုန်း သီချိုင်းကုန်းသွားပြီး မဖဲဝါကို ပင့်ရတော့မှာ ပဲဗျို့"

ဒေါ်တုတ်ကလည်း ကျုပ်ကို ကူညီနေကြဆိုတော့ ခေါင်းညိတ်ပြလို က်တာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့ သီချိုင်းထဲရောက်တော့ ည ရှစ်နာရီကျော်ပြီဗျ။

ကျုပ်က ခါတိုင်းလိုပေါ့ဗျာ။ ဂူကြီးတစ်လုံးပေါ်မှာ မဖဲဝါအတွက် စား ပွဲ သောက်ပွဲ ပြင်လိုက် တယ်။ ဒေါ်တုတ်က ဂူရှေ့က မြက်ခင်းကလေးမှာ ကြို့ကြို့ကလေးထိုင်ပြီး ဆံပင်ကို ဖြည့်ချလိုက် တယ်။

"သီချိုင်းရှင်မကြီး မဖဲဝါကို စားပွဲသောက်ပွဲများ နဲ့ ကြိုပါတယ်၊ မြန် မကြာ လှမ်းကာကြွခဲ့ပါ ခင်ဗျာ"

ကျုပ် သုံးကြိမ်လောက် ပင့်လိုက်တော့

"ဂူ၊ ဂူ၊ ဂူ၊ အီး၊ အီး၊ အီး"

ဟော မဲဝါရဲ့ ခွေးကြီးအသံတော့ ကြားရပြီဗျို့။

"ဂူ၊ ဂူ၊ ဂူ၊ အီး၊ အီး"

ခွေးအူသံကြီးက တဖြည်းဖြည်း နီးနီးလာတယ်ဗျ။ ဟော လာပြီဗျို့။ မဲဝါကြီး လာပြီ။ အုတ်ဂူတွေအပေါ် တစ်ထွာလောက်အမြင့်ကနေ ရိပ်ကနဲ ရိပ်ကနဲ ရွေ့လာတာဗျ။ အရပ်ကြီးက ဆယ်ပေကျော်လောက် ရှိမှာဗျ။ ဒေါ်တုတ်ဆီကို တန်းရွေ့သွားပြီး ဖျတ်ခနဲ ပျောက်သွားတာဗျ။

"ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး"

ဟော ဒေါ်တုတ် လက်ကြီးတွေ မြောက်တက် လာပြီး ကွေးကောက်နေပြီဗျို့။ ပါးစပ်ကလည်း တဟီးဟီးနဲ့ အော်နေတယ်။

ကျုပ်ပြင်ထားတဲ့ ထမင်းပွဲကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး မတ်တတ်ထရပ်တယ်။

ဟာ ခုန်ပြီဗျို့။ ခုန်လိုက်ပြီ။ လွှားကနဲ ခုန်ပြီး ဂူကြီးပေါ်ကို တက်သွားတာဗျ။ ဒေါ်တုတ်ကြီး လေထဲမှာ ပျံသွားသလားတောင် ထင်ရတာ။

ဟော ဂူပေါ်မှာ ဆံပင်ဖားလျားကြီးနဲ့ ဒူးကြီးတွေ ထောင်ပြီး စားပြီဗျို့။

"ခွပ်၊ ခွပ်၊ ခွပ်"

ကြက်ရိုးတောင် မချန်ဘဲ ဝါးစားတော့တာပါပဲဗျ။ စားရင်းနဲ့ မဲဝါက ကျုပ်ကို လှမ်းကြည့် တယ်။

"မဖဲဝါ ကျုပ်တို့ ထနောင်းကုန်းမှာ တစ်ညတည်း လူနှစ်ယောက် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် သေသွားကြတယ်။ ခွေးနက်ကြီးသုံးကောင်ဝင်ပြီး ချီသွားတာဗျ။ ကျုပ် မြင်လိုက်တယ်"

"တာတေ ချစ်ပုနဲ့ သာစိန်မိုးလား၊ အဲဒီကောင် နှစ်ကောင်ပေါင်းပြီး ဘုရားရွှေတွေ လိုက်ခွာ နေတာ၊ သာစိန်က ထန်းတက်သမားဆိုတော့ အမြင့်တက်တာ ကျွမ်းကျင်တယ်။ ချစ်ပုက ပျား ဖယောင်းနဲ့ ပွတ်ပြီး ရွှေခွာတဲ့ နည်းကို သိတယ်။ ခွာလို့ ရတဲ့ ရွှေတွေကို အဂ္ဂိရတ် ဆရာညိုပု ဖိုထိုးပြီး ရွှေထုတ်ပေးတယ်။ အဲဒါ ငရဲခွေးတွေဟဲ့၊ ငရဲခွေးတွေ၊ အဲဒီကောင်တွေကို ငရဲက တက်ဆွဲသွားတာ"

"ဟာ အခု အဲဒီကိစ္စပဲဗျ မဖဲဝါရဲ့၊ ကိုညိုပုကြီးလည်း အော်နေပြီဗျ"

"ညိုပုက ဘုရားရွှေတွေ ခိုးလာမှန်း မသိလို့ လုပ်ပေးတာ၊ ဟိုနှစ်ယောက်က သူ့ကို ညာပြော ပြီး လုပ်ခိုင်းတာ၊ ညိုပုကလည်း အဂ္ဂိရတ်ထိုးဖို့ မီးသွေးဖိုးရလို့ လုပ်ပေးတာ"

"သူ့ကိုလည်း ငရဲခွေးတွေ ဆွဲသွားမှာ ပဲလားဗျ"

"ညိုပုကို တားလို့ ရတယ်၊ သူက အကုသိုလ် သိပ်မကြီးတဲ့ အတွက် ဒီည တစ်ညလုံး သူ့ကို ဝိုင်းပြီး ပရိတ်ရွတ်ထားရင် ငရဲခွေးကြီးတွေ ပြန်သွားလိမ့်မယ်"

"ဟာ ဟုတ်လား ဒါဆိုရင် ကျုပ်စီစဉ်ပါမယ်ဗျာ"

စကားလည်း ဆုံး မဖဲဝါလည်း စားသောက်လို့ ပြီးရောဗျ။ မဖဲဝါ ပြန်ကြွသွားတယ်။ သူ့ခွေး ကြီးရဲ့ အူသံ တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားတော့မှ ကျုပ်တို့ လည်း သင်္ချိုင်းထဲကနေ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

ကျုပ်ရယ်၊ ကျောက်ခဲရယ်၊ သံမဏိရယ် ကိုညိုပုတို့ အိမ်ကို သွားပြီး

သူ့အိမ်သားတွေကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရတယ်။ ပြီးတာနဲ့ အချိန်မ
ဆိုင်းဘဲ ဆရာတော်တွေကို ညတွင်းချင်း ပင့်ရ တော့တာပေါ့ဗျာ။ ရွာဦး
ကျောင်းက သံဃာအကုန်၊ ရွာလယ်ကျောင်းက သံဃာအကုန် ကြွ
လာပြီး ကိုညိုပုကို အလယ်မှာ ထား ပရိတ်ရွတ်ကြတော့တာပေါ့ဗျာ။ ကို
ညိုပုကတော့ မျက်လုံးကြီး အပြုံး သားနဲ့ ဟိုကြည့် သည် ကြည့် လုပ်နေ
တာဗျ။

ကျုပ်နဲ့ ကျောက်ခဲတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ ဝိုင်းရှေ့က
မကျည်းပင်ကြီးပေါ်ကနေ တက်ကြည့် ရတာပေါ့ဗျာ။

"ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ အီး၊ အီး၊ ဟီး၊ ဟီး"

ဟော ခွေးကြီးသုံးကောင် ရောက် လာပြီဗျို့။

"အောင်မယ်လေး ကြောက်တယ်ဗျ၊ ကြောက်တယ်၊ ခွေးကြီးတွေ
ရောက်နေပြီဗျ"

ကိုညိုပုကြီး အော်တဲ့ အသံကြီးက ကြောက်စရာကြီးပါဗျာ။

သံဃာတော်တွေကလည်း ကိုချစ်ပုတို့ ကိုသာစိန်တို့ သေပုံသေနည်း
ကို သိထားကြတာဆို တော့ ကိုညိုပုကြီး အော်လေ ပရိတ်တော်တွေကို
ဖိရွတ်လေပေါ့ဗျာ။ အသံကို မပြတ်အောင် ရွတ်တော့ တာပါပဲဗျာ။

"ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ အီး၊ အီး"

အစွယ်ကြီးတွေ အဖွေးသားနဲ့ မဖဲဝါပြောတဲ့ ငရဲခွေးကြီးသုံးကောင်
ကတော့ ဝိုင်းထဲမှာ ပတ် ပြီး သွားနေကြတာဗျို့။

ဟော ဟော တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နောက်ဆုတ်သွားကြပြီဗျ။ အိမ်နားကို
သိပ်မကပ်တော့ဘူးဗျို့။

အိမ်ထဲက ပရိတ်တော်တွေ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်တဲ့ ဆရာတော်၊ သံဃာတော်တွေရဲ့ အသံ ကလည်း တကယ်ကို ကြည်ညိုဖို့ ကောင်းပါတယ်ဗျာ။

"ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ အီး၊ ဟီး"

ငရဲခွေးကြီးတွေက မာန်တော့ တဖီဖီပဲဗျ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်နားတော့ မကပ်တော့ဘူး။ ညနှစ်နာရီ ကျော် လာပြီဗျ။ ကျုပ် သေသေချာချာ ကြည့်နေတာ ခွေးကြီးသုံးကောင် ငြိမ်ပြီး ရပ်နေကြတယ်ဗျ။ သိပ်တောင် မလှုပ်တော့ဘူးဗျို့။ ဟာ လှည့်ထွက်သွားပြီဗျို့။ ဟော ဟော ပြေးပြီဗျို့။ ပြေးပြီဗျို့။ ဟာ ခုန်ပြီဗျို့။ ခြံစည်းရိုးအမြင့်ကြီးကို ကျော်ပြီး ခုန်ထွက်သွားပြီ။ သုံးကောင်စလုံး ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ပဲဗျ။

ငရဲခွေးကြီးတွေ အမှောင်ထုကြီးထဲကို တိုးဝင်ပြီး ပျောက်သွားပြီဗျို့။ အချိန်စေ့သွားပြီ ထင်ပါ ရဲ့ ဗျာ။ ကိုညိုပုရဲ့ အကုသိုလ်ကံက သိပ်မကြီးလို့ ကယ်လိုက်နိုင်တာ ထင်ပါရဲ့ ဗျာ။

သံဃာတော်တွေကတော့ ရွတ်တုန်းပဲဗျာ။ တစ်ညလုံး မကျိန်းကြရရှာပါဘူး။ မနက် အရုဏ် တက်တော့မှ ပဲ ပရိတ်တော်တွေ ရွတ်တာ ရပ်လိုက်ကြတော့တာ။

ရွာထဲကလူတွေ ဆွမ်းချိုင့်တွေယူ လာပြီး သံဃာတော်တွေကို ဆွမ်းကပ်လိုက်ကြတာဗျာ။ တကယ်ကို ကြည်နူးစရာပါ။ ကျုပ်ဆရာတော် ဦးဂုဏက ကျုပ်ကို မသိမသာခေါ်ပြီး မေးတယ်ဗျ။

"တာတေ ဘယ်လိုတုံး"

"ငရဲခွေးကြီးတွေ ညနှစ်နာရီကျော်ကျော်မှာ အားလုံးပြန်ပြေးသွားကြပါတယ်ဘုရား"

"ဟေ ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် ဒီဒကာညိုပု လွတ်သွားပြီပေါ့ ဟုတ်လား၊
ငရဲခွေးတွေဆွဲတာ မခံ ရတော့ဘူးပေါ့ တာတေ"

"မှန်ပါတယ် ဘုရား၊ အရှင်ဘုရားတို့ ရဲ့ မေတ္တာတော်ကြောင့် ကိုညို
ပု ငရဲခွေးတွေ အဆွဲမခံရ တော့ပါဘူး ဘုရား"

"နို့ တာတေ ဒါတွေကို မင်း ဘယ်သူပြောတာတုံးကွဲ့"

ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်ကြီးက ကျုပ်ကို မေးရောဗျ။

"မှန်လှပါဘုရား၊ မဖဲဝါ ပြောတာပါဘုရား"

"ဟေ ... မဖဲဝါ ဟုတ်လားကွ"

ဆရာတော်က မျက်လုံးပြူးပြီး ကျုပ်ကို ကြည့်နေတာဗျ။ ကျုပ်ဆရာ
တော် ဦးဂုဏက ဝင်ပြီး လျှောက်တယ်။

"ဟုတ်တယ် ဆရာတော်၊ တာတေနဲ့ မဖဲဝါနဲ့ က အဆက်အစပ်ရှိကြ
တယ်ဘုရား၊ ဒီအကြောင်း တပည့်တော် သိပါတယ်ဘုရား"

"ဪ ... ဪ ... ဒီလိုကိုး"

လို့ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ကြီးက မိန့်လိုက်ရင်း ခေါင်းတလေး တ
ညိတ်ညိတ် လုပ်နေတာ ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်လည်း ဆရာတော်တွေအားလုံး
ပြန်ကြွသွားတော့မှ ပဲ အိမ်ပြန်ခဲ့တာပါ။ ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိလည်း ကျ
ပ်ဘေးက ကပ်ပြီးပါလာလို့ ပေါ့ဗျာ။

တာတေ